

Hercule,
sugrumătorul
leului

Cerberus,
căinele
infernului

Hidra
din Lerna

Autorul

Ilustratoarea

TRANK SCHWIEGER
și Ramona Wultschner

Eu, HERCULE, și mărețele mele fapte DE VITEJIE

LIVE DIN
GRECIA ANTICĂ

Hipolita,
regina
amazoneilor

Nessus,
centaurul

—→ ←—
- TRANK SCHWIEGER -
- și Ramona Wultschner -

Eu, HERCULE,
și mărețele mele
FAPTE DE VITEJIE

LIVE DIN
GRECIA ANTICĂ

Traducere:
Ioan Lăzărescu

NICULESCU **kids**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SCHWIEGER, FRANK

Eu, Hercule, și mărețele mele fapte de vitejie: live din Grecia Antică /

Frank Schwieger, Ramona Wultschner; trad.: Ioan Lăzărescu.

- București: Editura Niculescu, 2025

ISBN 978-606-38-1148-7

I. Wultschner, Ramona

II. Lăzărescu, Ioan (trad.)

087.5

© 2022 dtv Verlagsgesellschaft mbH & Co. KG, München / Germany

Titlu original: *ICH, HERAKLES, UND MEINE GROßEN HELDENTATEN. Live aus dem alten Griechenland*
von Frank Schwieger und Ramona Wultschner

© Editura NICULESCU, 2025

Bd. Regiei 6D, 060204 – București, România

Telefon: 021 312 97 82

E-mail: editura@niculescu.ro

Internet: www.niculescu.ro

NICULESCUkids este un imprint al Editurii NICULESCU

Comenzi online: www.niculescu.ro

Comenzi e-mail: vanzari@niculescu.ro

Comenzi telefonice: 0724 505 385, 021 312 97 82

Redactor: Liliana Scarlat

Tehnoredactor: Lucian Curteanu

Adaptare copertă & design: Carmen Lucaci

ISBN 978-606-38-1148-7

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă și prin niciun mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv prin fotocopiere, înregistrare sau prin orice sistem de stocare și accesare a datelor, fără permisiunea Editurii NICULESCU.

Orice nerespectare a acestor prevederi conduce în mod automat la răspunderea penală față de legile naționale și internaționale privind proprietatea intelectuală.

Editura NICULESCU este partener și distribuitor oficial OXFORD UNIVERSITY PRESS în România.

E-mail: oxford@niculescu.ro; Internet: www.oxford-niculescu.ro

PREFAȚĂ

Îmi place să hoinăresc prin lumea voastră, a oamenilor. Bineînțeles că nu sub adevărata mea înfățișare, căci asta ar stârni prea multă senzație și agitație. Uneori mă prefac într-un moșneag sau într-o fetișcană, ca să pot trage câte o otheadă pe la voi. Și ca să vă ademenesc pe voi, oamenii, în niște discuții. Și de fiecare dată îmi atrage atenția un lucru anume: aproape nimeni nu-și mai aduce aminte de faptele mele eroice! Incredibil, nu-i așa? Mă rog, majoritatea oamenilor pot încă asocia numele meu cu câte ceva. „Hercule? Ăsta-i un tip puternic din Grecia antică.” Dar dacă îi întreb de vreuna din faptele mele eroice, atunci cei mai mulți dintre ei ridică din umeri și își văd de drumul lor. Cred că îți poți imagina că un asemenea răspuns mă înfurie teribil, de îmi vine să-mi înșfac măciuca și s-o trosnesc în țeasta acestui nătărău. Însă de cele mai multe ori mă pot înfrâna și odată chiar mi-a venit în minte o idee mult mai bună: această carte, iat-o!

M-am repezit în Tărâmul de Jos și apoi am urcat iute ca gândul în Olimp, am strâns în jurul meu femei, bărbați și copii, chiar și două zeițe, un uriaș, o căprioară și un centaur, rugându-i să aștearnă pe hârtie câte o faptă de eroism de-a lui Hercule, în care ei au fost implicați sau la care au fost martori. Au făcut-o cu plăcere. Bineînțeles că am povestit și eu o aventură. Ar trebui să citești această carte de-a fir a păr și din scoarță-n scoarță. Se prea poate ca odată și-odată să te întrebe vreo fată sau vreun bătrân ceva despre vestitul Hercule. Să fii atunci în stare să le răspunzi cu lux de amănunte, ca să nu mă mai aduci totuși în stare să pun mâna pe măciucă și să ți-o pocnesc în scăfârlie.

Al tău,

HERCULE

CUPRINS

1. Aglaia	P. 11
2. Hercule	P. 23
3. Iolau	P. 37
4. Leandra	P. 51
5. Pholos	P. 67
6. Phyleus	P. 81
7. Galateea	P. 95
8. Minos	P. 111
9. Davos	P. 125
10. Hipolita	P. 141
11. Gerione	P. 155
12. Arethusa	P. 167
13. Charon	P. 179
14. Iris	P. 191
15. Alcesta	P. 205
16. Sinope	P. 217
BESTIAR	P. 231

HIPOLITA

La ochit și tras
sunt de
NEÎNVINS!

Sunt deșteaptă
și **înțeleaptă**.

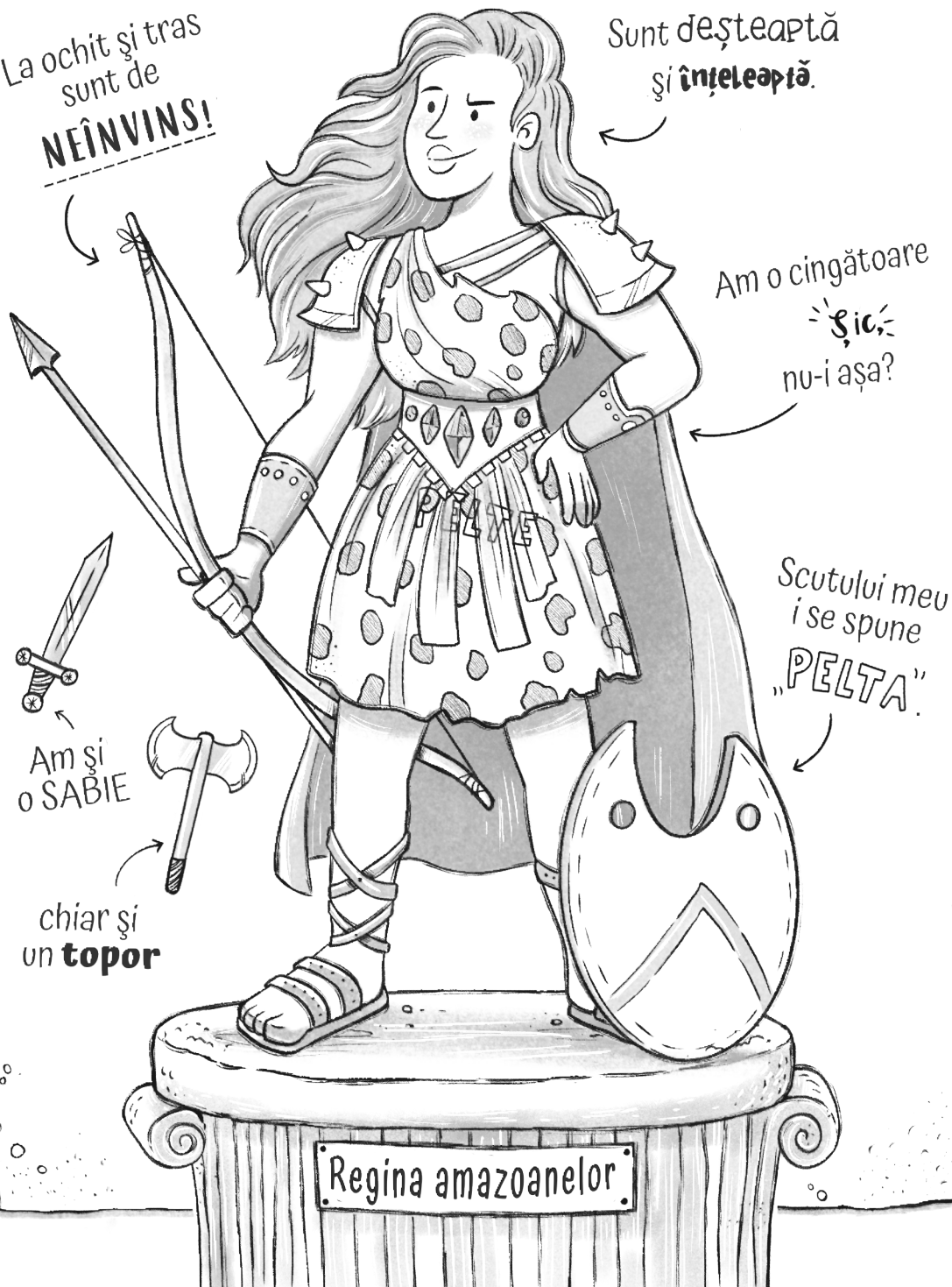
Am o cingătoare
"Șic"
nu-i așa?

Scutului meu
i se spune
"PELTA".

Am și
o **SABIE**

chiar și
un **topor**

Regina amazoanelor

ACEASTA SUNT EU

← HIPOLITA

Regina
Amazoanelor

DIN FAMILIA MEA FAC PARTE

tatăl meu, **Ares**, zeul războiului, și mama mea, **Otrera**, care
fusesse înaintea mea ^Mregina amazoanelor. Mai mult ca sigur
că talentele mele războinice le-am moștenit de la tatăl
meu.

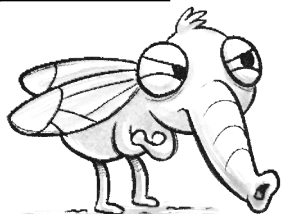

Sau poate totuși
de la mami?

MĂ PRICEP FOARTE BINE

să călăresc pe un cal și să-mi conduc poporul în luptă. Pot
călări fără să țin frâul în mână și, în același timp, să
nimeresc cu o săgeată până și **O MUSCĂ** în zbor. Așadar
nu-i de mirare că triburile învecinate tremură de frica mea
și a fetelor mele.

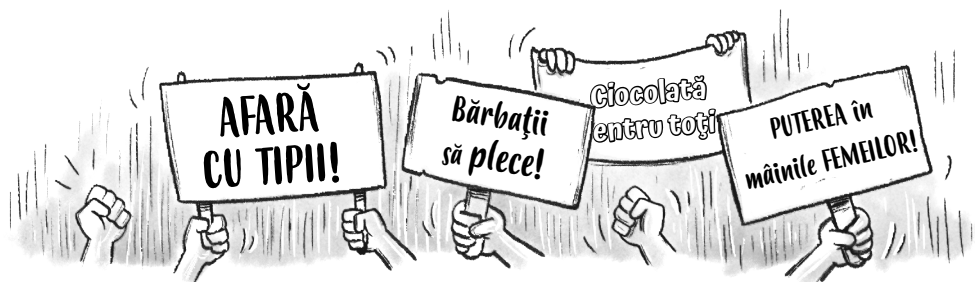
Uite cu
ce se laudă
asta!!

Nesimțita!

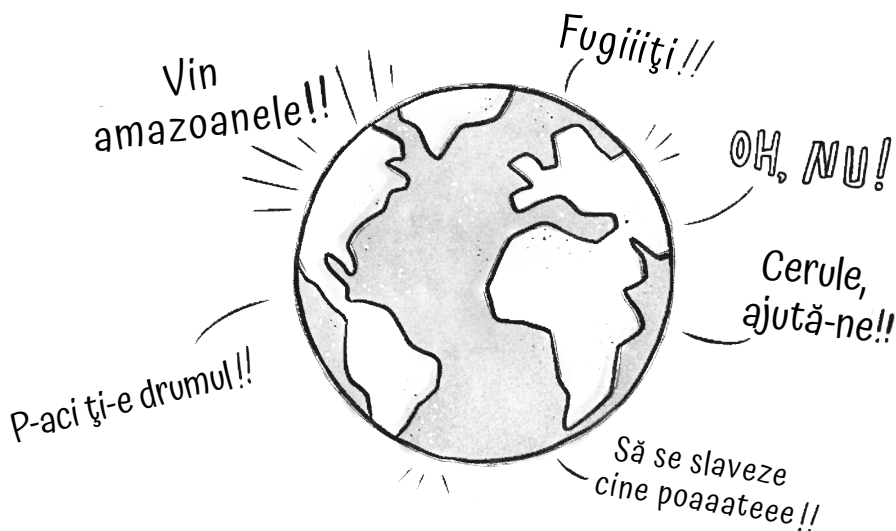
NU ÎMI PLĂC ABSOLUT DELOC

„bărbații!” Aia **NU** au ce căuta în regatul meu. Și dacă totuși vreunul dintre acei nătângi se rătăcește pe meleagurile noastre, atunci va avea de-a face cu mine și cu războinicele mele.

SUNT TARE MÂNDRĂ

de faptul că noi, amazoanele, suntem vestite și **TEMUTE** în lumea întreagă. Și asta am reușit să devenim și să fim fără ajutorul nici măcar a unui singur bărbat.

Povestea mea

Nu ar fi curs niciun strop de sânge, dacă Hera nu și-ar fi băgat din nou nasul unde nu-i fierbea oala. Însă din când în când, mama zeilor își amintea, din păcate, cât de furioasă era pe Hercule. Mă rog, de fapt era furioasă pe soțul ei, Zeus, dar asupra lui nu putea să-și verse furia.

Toată nenorocirea a luat naștere pe când Admeta, fiica lui Euristeu, ședea într-o dimineață la micul-dejun lângă tatăl său și l-a privit cu ochii ei rotunzi ca de căprioară, spunându-i cu un surâs dulceag cam ce și-ar dori de ziua ei de naștere: „Tăticule, îmi doresc în dar cingătoarea Hipolitei. Se spune că este atât de frumoasă!”

Îți mai amintești, de bună seamă, că regele Euristeu era acela care-i dădea mereu lui Hercule câte o nouă însărcinare. Firește că asta o știa și prințesa Admeta, care într-o bună zi și-a zis că acel supererou voinic ar putea, pentru variație, să ducă la bun sfârșit o treabă și pentru ea, aducându-i bunăoară de ziua ei un dar deosebit de prețios, și anume cingătoarea MEA! Am impresia că această prințesă era o fetișcană cam alintată și cam răzgâiată. Cine își dorește în dar de aniversare cingătoarea prevestitei regine a amazoanelor trebuie să fie cam naiv. Sau impertinent. Sau ambele. Nu crezi?

Bănuiesc că însăși Hera se afla în spatele acestei dorințe înfiri-pate. Neghioaba aia de Admeta era, de fapt, una dintre preotesele templului din Micene închinat Herei. Și mai mult ca sigur că zeița i-a apărut ei și i-a șoptit în ureche această doleanță nerușinată.

Și precis că i-a fost absolut indiferent faptul că astfel ne-a produs chiar și nouă, amazoanelor, o mulțime de necazuri, cu toate că ea era, de fapt, zeița noastră protectoare. Bunăoară, Hera este zeița

protectoare a femeilor. Iar noi, amazoanele, suntem un neam doar de femei, după cum știi, nu-i așa?

Noi, amazoanele, trăiam pe țărmul de nord din Asia Mică la Marea Neagră. O regiune splendidă. Capitala noastră se chema Themiscyra. În neamul nostru nu erau decât fete și femei. Din când în când cuteza câte un bărbat mai îndrăzneț să treacă hotarele țării. Cei mai mulți o făceau din simplă curiozitate. Dă-mi voie să-ți spun că acestor indivizi le trecea numaidecât curiozitatea, atunci când noi îi alungam cu lovituri de bici înapoi, peste graniță.

De o deosebită venerație se bucura în rândul nostru zeul războiului, Ares, care mie îmi este și tată. Noi, amazoanele, nu eram numai un neam de femei, ci și nemaipomenit de războinice. De foarte multe ori am fost atacate de triburile învecinate. Și tot de atâtea ori le-am biruit, trimițându-le înapoi. Războinicii din aceste triburi erau numai bărbați și bineînțeles că nu erau prea încântați de cele întâmplate. Dar ce puteau face? Noi, amazoanele, eram pur și simplu mai bune și puteam de fiecare dată să-i învingem pe atacatori.

Trebuie să recunosc că și nouă ne plăcea să atacăm uneori câte un trib din vecinătăți, pentru a-l prăda și jefui. Dar nu o făceam decât, cel mult, de două sau de trei ori într-un an. Și era atât de frumos! Bărbații nu aveau nicio șansă în fața noastră și de fiecare dată ne întorceam acasă cu o pradă bogată.

Ție îți pot divulga secretul reușitei noastre: nu eram nicidecum mai puternice decât bărbații, ci pur și simplu doar mai rapide și mai iscusite. Noi, amazoanele, luptam de cele mai multe ori călare pe cai. Cu ajutorul cailor noștri puteam să apărem undeva surprinzător de repede și tot atât de repede să și dispărem. Armele noastre preferate erau arcul și săgețile. Imaginează-ți o mie de femei curajoase, care atacă de pe caii lor iuți o ceată de bărbați pedestrași înaintând

greoi și pe care-i străpung într-un galop nebun cu săgețile lor. Cred că nu-ți este greu să-ți imaginezi cine o rupea la sănătoasa în aceste condiții. Când și când trebuia să ne scoatem însă și săbiile din teacă. Pe aceasta nu o purtam la șold, într-o parte, ci la cingătoare. În lupta corp la corp ne apăram cu un scut deosebit. Se numea pelta și avea forma unei semiluni. Cu ajutorul lui voiam să amintim de Artemis pe care o veneram și noi în mod deosebit și care este zeița vânătorii și a lunii.

Unele dintre noi însă preferau să mânuiască în luptă toporul acela de temut al amazoanelor. Era numit *labrys* și nu avea numai unul, ci două tăișuri. Eu însămi foloseam cu precădere arcul și săgețile. Cu ajutorul lor am trimis cu mare iuțeală o sumedenie de bărbați în împărăția întunecată a lui Hades.

Poate te întrebi cum de aveam noi, amazoanele, propriii noștri copii. Pentru așa ceva este nevoie de bărbați. Ei, este foarte simplu. În fiecare primăvară ne alegeam câte un trib din vecinătate și îl puneam să aleagă: fie vă atacăm, fie ni-i trimiteți pe cei mai chipeși și mai simpatici tinerei pe care-i aveți, pentru câteva săptămâni la noi. Ei bine, cred că-ți imaginezi pentru ce optau toate căpeteniile de trib. Cu acești tinerei simpatici ne purtam și noi foarte bine, iar după nouă luni, cele mai multe dintre noi nașteau bebeluși. Pe bărbați îi trimiseseșăm demult înapoi acasă. Unii dintre ei ar fi preferat, într-adevăr, să rămână cu noi, dar noi nu le permiteam una ca asta. Când acei tipi începeau să îndruge vrute și nevrute despre „marea dragoste”, îi trimiteam urgent peste hotare. Fetele, care veneau aici pe lume, rămâneau la noi, iar pe băieți îi duceam la tații lor. Astfel am reușit să rămânem un neam de femei. Și a fost bine așa.

Bineînțeles că pe fetele noastre le învățam să citească, să scrie și să socotească, dar mult mai important era pentru noi să le formăm ca pe niște războinice dârze. Încă de la vârsta de șase ani puteau

mânui la perfecție arcul și săgețile și nimereau orice măr dintr-un pom. La șapte ani începea antrenamentul cu sabia și scutul. Și la vârsta de opt ani oricare dintre fete putea să arunce toporul amazoanelor la cel puțin treizeci de pași distanță și să nimerească un par din lemn, care nu era mai gros decât o mânăuță de copil. Lecțiile de călărie începeau imediat după cea de-a cincea aniversare. După numai trei ani, fiicele noastre puteau goni în galop peste un câmp, bineînțeles că fără a ține hamul în mâini, trăgând cu săgețile lor, care nu-și greșeau mai deloc ținta. Îți poți imagina, prin urmare, că oricare dintre triburile învecinate era bucuros atunci când îl lăsam în pace?

Tocmai ne aflam toate acasă, proaspăt întoarse din expedițiile noastre militare și gata-gata să ne împărțim cinstit prada între noi, când una dintre iscoadele noastre a venit cu sufletul la gură până în mijlocul pieței, a sărit de pe cal și a alergat spre mine.

— Prea slăvită regină! a strigat ea în gura mare, înainte de a se apropia de mine. Vine cineva în vizită. Un bărbat!

— Și de ce te agiți, mă rog, în halul ăsta? am întrebat-o eu, numărând în continuare imposibilă monedele de aur, care îmi reveniseră mie.

— Este Hercule, a răspuns iscoada. A pornit la drum din Micene, pentru a-ți răpi ție cingătoarea.

În clipa aceea mi-au scăpat câteva monede din mână și au căzut zornăind pe pământ.

— Ești sigură de ceea ce spui? am întrebat-o eu.

Iscoada a dat din cap afirmativ.

— O jumătate din locuitorii Greciei știu despre această înșărcinare. Hercule a traversat deja strâmtoarele mărilor și se află în drum spre noi. Nu va mai dura mult și va acosta la țărmul nostru. Ce putem face?

— Sfatul, i-am răspuns eu. Trebuie să convoc sfatul. Peste un ceas, în sala mare din palatul meu. Cheamă-le la adunare pe toate sfetnicele mele.

— Așa voi face, prea slăvita mea regină.

Iscoada a făcut o plecăciune și s-a făcut nevăzută.

Celelalte femei din preajma mea mă priveau întrebătoare.

— Hercule este un inamic demn de luat în considerare, a grăit una dintre ele, ținând în mâini câteva șiraguri de mărgele pe care i le repartizasem eu. El chiar ne-ar putea crea cu adevărat probleme serioase, după cum îi merge vestea.

— Tot ce se poate să ai dreptate, am replicat eu. Sfatul va hotărî cum vom proceda în situația dată.

Și, având în vedere că noi, amazoanele, nu suntem numai curajoase, ci și foarte istețe, sfatul nostru a luat o hotărâre foarte înțeleaptă. Am decis toate ca eu să-i dăruiesc lui Hercule cingătoarea mea. Doar pentru o cingătoare nu avea rost să curgă sânge. În ciuda faptului că era vorba de o cingătoare foarte prețioasă. Tatăl meu, Ares, mi-a dat-o în dar cu mulți ani în urmă, după ce mă luptasem într-o bătălie, în care dădusem dovadă de mult curaj. Îi plăceau în mod deosebit asemenea lupte. Și fusese tare mândru de mine. Din această pricină s-a dus la Hefaistos, zeul fierarilor, care i-a făurit o cingătoare fără seamăn, o cingătoare împodobită numai și numai cu aur și cu cele mai strălucitoare nestemate. Dar nu era altceva decât o cingătoare, drept pentru care m-am învoit cu hotărârea luată de sfetnicele mele.

Hercule a sosit aici pe o corabie. A acostat la țărm foarte aproape de capitala noastră. Noi l-am putut urmări de pe zidurile cetății cum se apropia de poarta orașului, venind pe jos. Oh, ce bărbat înalt și impunător era! Blana sa de leu lucea aurie în bătaia soarelui de la amiază. Era înarmat până-n dinți cu o tolă și un arc, cu o sabie și

cu o măciucă uriașă, pe care o purta dezinvolt pe umăr. Dacă ceea ce se povestea despre puterile sale era cu adevărat întemeiat, atunci ar fi putut sfărâma negreșit, doar cu câteva lovituri, poarta cetății. Însă noi luaserăm hotărârea să nu se ajungă la o luptă, așa că am dat semnalul ca poarta să fie deschisă. Hercule a rămas locului pentru o clipă, și-a rotit privirea în toate părțile, și-a mângâiat barba, după care și-a continuat drumul.

Eu am coborât cu alaiul meu de pe zidul cetății și l-am întâmpinat pe Hercule în fața porții.

— Fii binevenit în regatul amazoanelor! Eu sunt regina Hipolita și mă bucur să fiu eu cea care te întâmpină la sosirea în orașul nostru.

Hercule m-a privit, căscând ochii mari.

— M-am așteptat la o altfel de întâmpinare, a admis el. Se spune că voi, amazonele, sunteți un neam războinic. Și nu tolerați bărbați în regatul vostru.

— De obicei, nu, am explicat eu. Dar acum am hotărât ca în cazul tău să facem o excepție. Îmi dai voie să te conduc în palatul meu? Acolo putem sta liniștiți de vorbă. Bucătăresele mele au pregătit un delicios ospăț de bun-venit.

— Cu plăcere, cu mare plăcere, a răspuns Hercule zâmbind. Zile întregi nu am mâncat decât pesmeți și pește uscat și sărat. Așadar îmi este îngrozitor de foame. Asta-i foarte amabil din partea ta, Hipolita.

La început, totul a decurs după plan. Hercule, persoanele cele mai apropiate din suita mea și cu mine ne-am delectat cu bucate alese, după care am băut nu doar o singură cupă de vin. Apoi i-am oferit cingătoarea mea, care era, de fapt, scopul vizitei sale. Nu mică i-a fost mirarea lui Hercule, când a ținut în mâini acel obiect prețios și l-a studiat cu mare atenție. Chiar a dat să și-l pună la brâu, însă mijlocul lui era considerabil mai gros decât talia mea, astfel încât cingătoarea nu l-a putut cuprinde.

Am ieșit împreună pe balconul care dădea spre piața mare din fața palatului meu. De acolo aveam de gând să-l prezint pe oaspețele cel vestit amazoanelor mele, care se strânseseră în piață, și să le explic cum de sfatul nostru hotărâse să-i oferim în mod pașnic cingătoarea. Cuvântarea mea a fost scurtă și se putea auzi bine în întreaga piață (aveam o voce puternică). La sfârșit, amazoanele au aprobat din cap și au aplaudat. Hercule ținea într-o mână ridicată cingătoarea, iar cu cealaltă le făcea femeilor semne de prietenie. Mai să crezi că se așternuse pacea în vale acum, însă dintr-odată am zărit-o. În piața din fața noastră stătea o femeie pe care nu o mai văzusem până atunci. O femeie planturoasă, care mi-a trezit imediat bănuielile. Eu am o memorie extraordinară și le cunosc, într-adevăr, pe toate fetele și pe toate femeile din regatul meu. Însă aceea zdrăhoancă îmi era total necunoscută.

Cred că bănuiești și tu cine putea fi. Era clar că nu putea fi alta decât Hera, însă asta am aflat-o mult mai târziu. Luase înfățișarea unei muritoare de rând și se amestecase prin norodul meu. Tre-când agale de la o femeie la alta, le șoptea în ureche că Hercule nu venise doar pentru a-mi lua cingătoarea, ci și pe mine, regina lor. Da, Hera le-a convins pe amazoanele adunate acolo că Hercule avea de gând s-o răpească pe venerabila lor regină Hipolita!

În piață s-a iscat zarvă. Amazoanele își apropiu capetele unele de altele, arătând încontinuu către Hercule, care stătea lângă mine pe balcon și părea că observase și el că ceva necurat se petrecea acolo jos. Mi-a aruncat o privire întrebătoare, dar în acel moment nici măcar eu nu știam ce se întâmplă.

Și deodată le-am auzit pe primele femei strigând:

- Afară cu individul acela!
- Lasă-ne regina în pace!
- Îi venim noi de hac!
- Haideți, fetelor, luați-vă armele!

Și, în clipa următoare, am văzut cum amazoanele au dat năvală în casele lor și s-au întors înarmate cu arcuri și săgeți. Când primele săgeți au trecut suierând la un fir de păr distanță de capul lui Hercule, acesta a făcut un salt înapoi și a intrat prin ușa de la balcon înapoi în palat. Imediat după aceea s-a iscat o luptă acerbă între zidurile cetății noastre. Hercule lupta de unul singur împotriva a peste o mie de amazoane înfuriate. Eu am încercat din răputeri să liniștesc spiritele, vorbindu-i fiecărei femei în parte, care îmi ieșea în drum, însă nimeni nu voia să-mi dea ascultare. Toate erau ca lovite de vrajă și păreau că au un singur scop, și anume acela de a-l ucide pe oaspetele nostru. Tot mereu o zăream pe acea femeie mare și puternică provocându-le și asmuțindu-le pe războinice împotriva lui Hercule. Dacă zeița își pusese în gând să-l ducă pe Hercule la pierzanie, atunci oare de ce nu o făcea de una singură? De ce trebuia să ne atragă și pe noi, amazoanele, în încurcătura asta? La această întrebare nu ar fi putut răspunde altcineva decât însăși zeița-mamă, dar pe ea nu am avut până acum ocazia s-o întreb.

În această luptă îngrozitoare și lipsită de orice sens, amazoanele nu au putut să-și arate adevărata lor iscusință: femeile nu au putut înainta călare pe acele ulițe înguste și nici să atace dușmanul de sus, din șa, cu săgețile și cu topoarele lor de luptă. Hercule se retrăsese într-o casă situată în apropiere de palatul meu. Cu iuțeala vântului a baricadat ușile și a bătut ferestrele în cuie. E clar că astfel și-a întins singur o cursă. Dar poate că nu chiar. Fiindcă ori de câte ori încercau câteva războinice mai curajoase să pătrundă în casă, făceau cunoștință cu săgețile lui Hercule, pe care acesta le trăgea printr-o deschizătură îngustă a ferestrei. Și erau negreșit ucigătoare, după cum ai citit mai sus.

În situația aceasta complicată mi-a venit în ajutor, grație lui Ares, sora mea, Melanippe. Eu însămi eram lipsită de putere, nicio

amazoană nu-mi mai dădea ascultare, toate erau ca ieșite din minți și luaseră cu asalt casa în care se ascunsese Hercule. Eu stăteam cuprinsă de disperare în palatul meu, așteptând ca această luptă înspăimântătoare să ia sfârșit. Și în acel moment a intrat ca o vijelie în încăperea sora mea.

— Mi-a venit o idee, Hipolita, cum am putea pune capăt acestei lupte în mod pașnic, a grăit ea dintr-o suflare.

I-am aruncat o privire plină de interes.

— Cunosc un coridor subteran, care duce în acea casă, a continuat ea. Îl voi folosi pe acela, pentru a ajunge la Hercule.

— Ai înnebunit? am strigat eu. Te va ucide numaidecât.

— Ba nu o s-o facă, a replicat Melanippe.

Și a dispărut din nou, iar mie nu mi-a rămas nicio posibilitate s-o opresc din drum.

Crezi sau nu, sora mea mai mică a reușit, într-adevăr, să pună capăt acestei lupte stupide. S-a furișat în casă și i s-a oferit lui Hercule drept ostatică. Acesta a fost bineînțeles mirat la culme, văzând-o pe sora reginei stând înaintea lui. A urcat împreună cu ea pe acoperișul casei și le-a amenințat pe amazoanele înfuriate că o va ucide pe Melanippe, dacă ele nu vor depune de bunăvoie armele. Asupra acestei soluții conveniseră împreună.

— Cu măciuca mea o voi zdrobi și-o voi face terci de amazoane, le-a strigat el femeilor. Doar dacă nu mă lăsați să plec cu cingătoarea reginei voastre.

În clipa aceea m-am dus și eu în fața acelei case, mi-am ridicat privirea spre acoperișul pe care stăteau Hercule și sora mea și am văzut cum Melanippe căuta să-și înăbușe un zâmbet ușor, în timp ce Hercule rostea aceste cuvinte. Ea știa foarte bine că el nu vorbea serios. Mi-am făcut privirea roată. Femeia aceea mare și străină

dispăruse. Iar amazoanele își reveniseră în fire. Și-au depus armele și se uitau una la alta, de parcă tocmai s-ar fi trezit dintr-un vis urât.

Da, în acest fel curajoasa mea soră a pus capăt acestei lupte îngrozitoare. Hercule a părăsit împreună cu ea acea casă, au ieșit împreună pe poarta cetății, după care s-au dus jos, la țărm, unde se afla corabia sa. Acolo a eliberat-o pe Melanippe și a pornit în larg.

Mult mai târziu am aflat că neroada aia de Admeta nu a purtat nici măcar o dată cingătoarea mea. I se părea mult prea grea și mult prea împopoțonată. În schimb, i-a oferit-o drept ofrandă zeiței-mamă și a agățat-o în templul din Micene închinat Herei.

Oare să se fi bucurat cel puțin Hera de frumoasa mea cingătoare?

HIDRA

DIN LERNA

Acest șarpe-balaur sălășluiește în mlaștinile din Lerna
și se hrănește cu oi și cu viței.
Atenție: unul dintre capete este nemuritor!